Mummolle 13/1-48.!

Viis kahdeksatta vuotta sitten
keskellä pyryn ja pakkasen
näki päivän valon pieni tyttönen
keskellä neljän sisaruksen

Ei leipä leveää lienee ollut
salotorpassa, lapsiparvessa tuossa
Oli kuitenkin koti ja äiti oma
oma piha, missä vapaana telmiä, juosta

Vaan pitkään ei siittäneet lapsuuden riemut
Oli edessä elämän koulu kova
Vuotta seitsemän täyttäen kun vierahan astä
Oli leipä saatava, vaikka silmät veessä

Siitä vähin kuitenkin vuodet karttui
lapsonen neidoksi, vaimoksi varttui
löys elämän toverin Karjalan mailla
niin kaaveili elämää huolta vailla

Ei helppoa ollutkaan elon taival
Vaan raskainta mitä naiselle antaa
voi kohtalo korkean kunnellavaltoi
tuli eteemme. elämän kohtaloksi.

Vaan tyynenä uljaana kaikki kestäin
näin kuljitte tietänne rohkein mielin
pää kunkaan vain painui paikassa siellä
missä heikompi sortunut ois elon tiellä

Vei tuonen viikate lapsista kaksi
vei puolison, vieraalle joutui koti.
Koettelemukset kaikki kun tietääkään
kaikki nöyränä kiitenkin vastaanotti.

Siina valmiina itsensä uhraamaan
elon tietänsä hiljaisna kulkien
toisten puolesta kaikkensa koettaen
kaiken pahan hyvällä palkiten

Nyt kaikesta kiitokset kantaen
Mummon juhlapäivää vietämme
On sanamme tyhjät, ei kiitoksen siitä
Vain toivomme mielellä hartahalla
Hän, kaiken näkijä taivahan alla
myös teidän vaivanne palkitkoon
elon ehtoon rauhaisan antakoon
sen jäljenna suokoon; toivomme tuota
ett' mummo eläisi sata vuotta!